

26 (210). ԿՈՇՏ ՈՒ ՔԱՐ

Կոշտն ու քար հըտ չիրար կը խոսեն:

Կոշտն ըսեց.

— Էրկինքն ամպեր է, անձրև պտի գա. դլուխդի չո՞ւր պտի պահիս:

— Աստված օղորմած է: Դո՞ւ:

— Ընձի ի՞նչ կա, գա՛ էլ, էրթա՛ էլ:

Անձրևն էկավ, կոշտ թե դրեր իս, արի տես:

Քարն ըսեց.

— Գնա՛, կորա՛ր մըջ հեղեղին, քանի էն էրթա՛ դու լե պտի էրթաս:

